

ШЧАСЛІВАЙ СТАЖЫРОЎКІ

Уля Вакнер, Брыгіта Радзіш, Эдэльгард Клаус — будучыя выкладчыкі рускай мовы і літаратуры ў школах ГДР. У нас ва ўніверсітэце яны праходзіцца дзесяцімесячную стажыроўку.

— Чым прыцягнула вас гэта спецыяльнасць?

— Я дауно люблю рускую мову і зусёды хадзела яе добра ведаць.

— А мы хадзілі у савецкія вясны гародка, размазуялі там з афішамі і салдатамі. З гэтага ўсё і пачалося...

— Ваша краіна асабліва цікавіць нас. Яна у многім незвычайнай.

— Лекцыі у БДУ чытаюцца на рускай мове. Ці не прадстаўляю гэта для вас цікавасцей?

— Вядома, як і для ўсіх замежных студэнтаў. Але выкладчыкі у многім дапамагаюць нам. І яшчэ у нас вялікай моңуна практика: сбярум з савецкімі студэнтамі, чытаем на рускай мове.

— І што вам у Мінску спадабалася больш за сёй?

— Людзі, чулкы, дружкаўбіны. І яшчэ паркі, скверы...

— Сумуеце па дому?

— Сумаваць няма часу — заняткі, книгі, спорт. Вось Уля займаецца баскетболам і яшчэ паспявает вучыць французскую мову.

— Дзякую, дзячучаты! Жадаю, каб і усім нямецкімі скібрам добра адзначыць навагодніе святы! Інтэрв'ю правеше У. КАСЦЮКОВІЧ.

Пасяджэнне вучонага савета: рэктар БДУ У. М. Сінорскі уручав дыпломы аб прысвяшенні вучоных ступеней і званняў.

З прысвяшеннем вучонага звання дасягнілі:

М. А. Жылінская,
А. В. Мінкеўчы, В. М.
Ткачніка, В. П. Бабровіч,
Г. Д. Сіненка.

З прысвяшеннем вучонай ступені кандыдата хімічных навук:

У. Б. Вішнеўская, старшага навуковага супрацоўніка лабараторыі рэдкіх і цяжкіх элементаў;

Л. П. Крула, малодшага навуковага супрацоўніка;

Я. М. Рахманко, асистента кафедры аналітычнай хіміі.

З прысвяшеннем вучонай ступені кандыдата фізіка-матэматычных навук:

І. Д. Феранчука, старшага выкладчыка кафедры марксісцко-ленінскай філософіі прыродазнаўчых факультэтаў.

З прысвяшеннем вучонай ступені кандыдата гісторычных навук:

В. І. Сінку, выкладчыка кафедры гісторыі старажытнага свету і сярэдняга вякоу.

ВІНШУЕМ!

ка навукова-даследчага аддзела;

Г. Я. Есіненак, малодшага навуковага супрацоўніка кафедры радыяцыйнай хіміі і хімічнай тэхналогіі;

Т. М. Несцярэнка, малодшага навуковага супрацоўніка НДІ ПФП.

З прысвяшеннем вучонай ступені кандыдата філасофіі:

Л. Т. Красільникова, аспіранта кафедры гісторыі старажытнага свету і сярэдняга вякоу.

На эздымах: нямецкія стажоры Брыгіта Радзіш, Уля Вакнер, Эдэльгард Клаус.

Фота А. Казака.

З АЛА, залітая святлом і мнозвітам сяброўскіх усмешак. Вони прыўтаільныя аліады. Урачысты прыўзнікі ўзбуджаныя.

Яны стаяні на сцене крхкіх узрушанія, пакрываюць аду хвалівания. Даўчуты — у беласнажных доўгіх сукенках, у строгіх цёмных касцюмах — хлопцы.

— Мастакі кіраўнік і дырыжор калектыву Віктар Гуллеў...

Парывістыя крокі, цеплы позіркі, маладыя твар — дырыжор дае то,...

Он родіўся весной, пробіўся праз поля

От глубокого

зімнега сно —

пачынае саліст вельмічай і узімсця першыя твор з рэпертуара капэлы — «Песню аб Леніне». Светлае, звонкае шкло мелоды разбіваецца ў вачах харысту на асколкі радасных пачуцців. Здаецца, сама вісна заспявала юнацкімі галасамі і распусціла кветкі новых акордаў...

Калі карасцінант літоўскага радыё, крачнучы выступленнем капэлы, пачынаўся ў не кірауніка, колыкі часу затраціў калектуу на падрыхтоўку да конкурсу, то у адказ пачу амаль незверагоднае: паутара месяца. Лічба не магла не здзіцца. Але яна была прыведзена не аматарамі славеснага ажытанку. В.І. Гуллеў толькі ціпер у поўнай меры адчуу на сабе ціжар вялікай работы, праведзенай капэл-

лай за мізэрна кароткі тэрмін.

Паутара месяца нічога не было. І гэтае мела назуву творчага застою. Па чём він? Цянка скажаць. Пасля наудзай для капэлы вясны 1973 года яе лес вельмі нарадзіў журбонты лёс незакончанай карціны, раптоуна спрацоўшай гаспадара.

спецыяліста? Ен з усмешкай называе сібе энтузіястам. Але я бы там не было, кале па-верыла яму, цвёрзай яснасці і акрыленасці дырыжорскіх задумаў.

Ці варта рыхтавацца да Каўнаса? Гэтае пытанні Гуллею адразу узвёў у ранг злабадзенняў. Абміркоўвалі гадзіні з межанікі спеваю. Выраз фігураўны. Працсцей — імкнуўся

«кляксай» на рэпетыцыі не абыдзеца, але выводзіц іх рана щы позна мы павінны». І дырыжор праношувае жалезні графікі штодённыя рэпетыцыі.

Паляцілі тыдні на пружанай працы. Хайліны рэпетыцый каштавалі гадзіні. Пачынала з механікі спеваю. Выраз фігураўны. Працсцей — імкнуўся

Але галоуне — рэпертуар. Умовы конкурсу прадугледжвалі выкананне не менш дзесяці рознапланавых твораў. Іх траба было знайці і прасплюваць.

І не толькі прасплюваць граматна, зладжана, а прачунана перадацца харктаар, настрой кожнай песні. Працаўвалі самааддана. Прыродны артыс-

т «Дома не буду...» — журботна адгукнающа галасы словамі песні.

Стрэлкі гадзінника паказваюць дзесяць вечара. На лбе дырыжора — кроплі поту. Стаміліся, здагадваецца ён.

Няляёгка захаваць бадзёрасць пад вечар пасля дзённай напружанай вучобы. Аднак універсітэцкая харктыстар даруюць дырыжору яго крхкы «дэсплатнічную» захопленасць. Нават удзілчы за гэта. Яго заслуга у тым, што харыстар музыка стал для удзельніку капэлы не таннай забавай а музай, патрабуюча вернага служэння. Праз нізліў сум Монтэвазі дзі, лірнай закаханасці Брэмса узбагачаў іх духовны сце Юнікі і дзяцячы з роных фанульністу, ян ужо не могуць не пры ходзіць на заняткі, д адкрыві для сябе світлыя і высокія гучыны харовага мітцтва.

На жаль, здараецца таго, што гэтыя пачу азмроўчыца некім проблемамі былога харктаару, прыклад, адсунтае пастаўнічага памішня для рэпетыцыі. Наперадзе яшчэ ша работы. Постех капэлы на Каўнасе траба зе цаўаца добрым высленем на гарад конкурансе, які ужо на гарадамі.

Хутка народная паводле капэлы БДУ значыць сваё 30-годдзе. Новых творчых крыцця, пачнагу акордам, сярдуюць вочы дырыжора.

Н. Млын

ЗАГУЧАЛІ АКОРДЫ

Не так даўно ў Каўнасе праходзіў чарговы конкурс харавой студэнцкай песні «Ювентус-75». У ім прымаў удзел семінацыя харавых калектываў з Прибалтыкі, РСФСР, Украіны і Беларусі. За лепшае выкананне твора эпохі Рыненсанса, а таксама за лепшага саліста конкурсу народная харова капэла БДУ узмагароджана двума з шасці установленых журы прызамі.

У сядзінне кастрычніка адбылося першое знаёмства капэлы з Віктарам Іванавічам Гуллевым. Нечаканы, непрадбачае для яго і для іх. Завігаю на рэпетыцыі паслухава, аbstавіцца таго вечара вымыслю дырыжыраўца. Проста, спілавчы было некаму: два альты, калі дзесяць сапрана і не болшы галасоу у мужчынскіх партыях. Спілавчы: чаго вас такія? І не пачну выразнага тлумачэння. Можна было спілавчы паківаць галавой або у абурэнні развесці руки... Гуллеў правёў рэпетыцыю, а потым прыйшоў зноў. Што затрымала яго тут? Добрая памяць або творчымі мінулымі капэлактывамі дэйрэвічага альбома?

Алі ішо? Гуллеў паківаць галавой або на дырыжорскім партыі? Спілавчы: чаго вас такія? І не пачну выразнага тлумачэння. Можна было спілавчы паківаць галавой або творчымі мінулымі капэлактывамі дэйрэвічага альбома?

асабліва галоуне — рэпертуар. Умовы конкурсу прадугледжвалі выкананне не менш дзесяці рознапланавых твораў. Іх траба было знайці і прасплюваць.

І не толькі прасплюваць граматна, зладжана, а прачунана перадацца харктаар, настрой кожнай песні. Працаўвалі у межах вызначанняў твораў актыўнасці. Напрыклад, ізве рэпетыцыі.

«Ой зе зе зе...» — у каторы раз будзе не пакорны акорд капэлы. А на тварах амаль кожнага яе удзельніка — ціхамірна адсутніць.

— Нізка, нізка сапраны! На хадзе краеўм вышынно, — морщицы Віктар Іванавіч дзесяці разу прымушае харысту паутара гучаніе той ці іншай клавішы, падбірае пранткінаванні па удасканаленіі музычнай памяці.

спілавчы думаочы, на дыханні, артыкуляцыі на правильна. Узделкі — студэнты, і у асноўным — з самымі звычайнімі галасавымі данымі. Капэла можа разлічаваць на поспех у тым вышыдзку, калі гэтымі данымі на вучычыцаў па-майстэрскому вадоўца.

І дырыжор запрашае на рэпетыцыі спілавчыясту па вакалу з кансерваторыі. Разам з хормайстрамі Валянцінай Салатай і Іванам Абраевічам не шкадуе часу на распіеку па прымузыцы «тон робіць музыку». Тому Віктар Іванавіч дзесяці разу прымушае харысту паутара гучаніе той ці іншай клавішы, падбірае пранткінаванні па удасканаленіі музычнай памяці.

ВЫПРАВАВАННЕ ПРАФЕСП

Учора з вечара церушы снег — бялоткі, пущысты. А сёняні раніцю Наркавую нельзя было пазнаць — упрыгожылася, нібыта известна ў шлюблым убранием.

«Да Новага года рыхтуща, — усміхнулася Ларыса. — Хутка бяжыць час. Вось і практика заканчавася».

І як заўсёды у тихіх выпадках успішнаеца першае знаёмства з класам, радасці і наяды, расчаравані і упзуненасць у сваіх здольнасцях.

Дарога у школу, якая з трох месяца стала добра знаёмай звязкай, — гэта час раздумуа аб сваіх сімі-класніках, амбэркаванне плана уроку. Упзуненая, са шырым усмешкай увідзе яна у клас і спакона пачынае заняткі.

— Ведаеш, — гаворыць Ларыса, — гэта я цяпер такая упзуненая, а у першыя

дні вельмі хвалівалася! Ты — адзін-на-адзін з класам, ламіж ім і табой — не-парыунаць інш. І важка, каб гэта інш не нацягнулася і не расслабілася.

Сувязь настауніка з вучнямі... Ад чаго залежыць якасць?

— Калі пачынала практика, марыла аб ўспішнаеца на уроках. Але яна былае разай: абыкавальці і уважайці. Лепш за ёсё, калі у класе творчая атмасфера: з трапільнымі словамі, усмешкамі, радасцямі вучня.

Мае сімі-класнікі — раз-

ны народ. Але калі цікава падаеш матэрыял, то

застаненіцца абыкавальці.

Андані я расказала аб алавадзіні З. Бядулі «Сімон-Музька». Прачатала я некалькі разу, прагледзела дадатковую літаратуру. Тому і разыўка была адпаведная. Вось у такіх хвалін адчуваеш сябе шчасливай.

С. ЕЛАВАЯ.

У ПАЛОНЕ ФАРБАЎ І НАТХНЕННЯ

Калі наша трэцяя група сабралася ў поўным саставе, рашалі і прайшли паходу: ходзі і сесія хутка, выстакуна творчая мастакі Барыса Федара і Шалапіна, сына вядомага спевака, якіх адкрылася ў Палацы мастацтва, наведаць траба. Не часта бывае такая ма-гічнасць, а нам у гэтых адносінах нават масківі і ленінградцы могуць падзірдзіць.

Заходам у невялікую залу, адведзеную творамі Б. Шалапіна, і адрэз свет фарбаў і натхнення, неабхідныя ўнутраны свет мастака паустае перад нам, збліжаецца з нашымі пачуццямі, адбываецца ў ім.

Цэля галерэя побразуа-і харкатарава створана ма-стаком, і сюроў іх асобнае месца належыць пар-

тротам людей мастакства, клапочаны твар бяляры-відомых сучаснікаў: піяны, без той усмешкі, з інстыту Байрана Джанса, якую яна выступае на Аляксандра Браўлюскага, сцене. Нерухомы твар пісьменніцы Франсіны рагітам ажывае. «І за тым, даю Плесі, кампазітара што адлюстравана, адгадаў Сяргея Пракоўєва, раз-вæща значна большаш, якіх яшчэ відзіць».

Жанчыні часта называюць кірніцай натхнен-нія. Жанчыні ў творах Шалапіна увасабленне унутранай і знежнай пры-гажосці, чистага лірзы-му і рэзальнасці. Вобразы (а гут-к месцы имены гэтага слова) маці мастака Іолы Гіндаўеўны Ша-ляпінай — Тарнага, бале-рын Галіны Уланавай, Тасціны Лясківай, мастакі Марыі Джанс, танцу-щыцы Кацярыны Дан-хі — гімн прыгажосці і творчым геню жанчыні.

Л. СІЛІЦКАЯ,
С. РУДАВЕЛЕЦ.

15 СНЕЖНЯ пасля рабо-

лася становая у інтэрнаце № 5 па вуліцы Кастрычніцкай. Эта га-

ні дауні: тут разыясни-ліся чатыры інтэрнаты БДУ, але не было ніводнай дзеічайчай сту-дэнцкай становай.

І вось у панідзелак шыліны дверы становай расчыніліся перад першымі сваімі наведальнікамі. Я размазуа з дэйрэктара-ром становай В. В. Куміковай:

— Валянціна Васіль-еўна, становая была за-крыта амаль шасць ме-сяцаў, якія працягі-вадыні вялікімі работамі. Що новага дала змена планіроўкі?

— Столовую намічала-ся адкрыць яшчэ 15 ка-стрычніка, якія пасля прыезду студэнтаў з сель-гастроў. Але будаўнікі зайдзілі задчу становай на 2 месцы. І толькі 9 снежня камісія змагла прыняць аб'ект.

На новай планіроўцы у становай будаўніца 208 месц, у 2 разы больш, чым мы

мелі раней. Есць два раз-датаваны аддзяленні, гэта значыць, што працягненіе дзольнасць становай вырасла на два разы. Брудная пасуда падаецца у міжніцкім аддзяленні спе-цыяльнымі канвеерамі. Але ёсь некаторыя недахопы ўнутраны планіроўкі. Так, ад мычнай да раз-дачы пасуду даводзіцца насіць праз другія адзінкі. Гэта дрэнна для ра-

боты.

Ну, а пасля таго, як становую прынялі, мы ўсё рабілі, каб яе раней ад-крыць.

Што працаваць для таго, каб смакавана якансі страуту не выклікалі на сту-дэнтаў незадавальне?

Перш за ёсё, гэта падбор абслугоўвача-гуртка, які будзе пакарміць, то гэта будзе для нас лепшай узнагародай.

Хочацца выказаць свае спадзяванні, што і далей становая будзе працаваць на высокім узроўні.

У. САЛАСЮК.

НАВІНЫ СПОРТУ

Падыходзіць к канцу першынства ўніверсітата па вад-блому, якое працягіваецца ужо больш за месец. Застаўліся яшчэ дзве суперніцтвы. Адно зі спрэдніх міжнародных суперніцтваў і спрэд жончынскіх каманд чэмпіёны уночы візічаны. Гэта жончая каманда гісторычнага факультэта (тренер З. Кудзіна), міжнародная каманда фізкультурнага факультэта (тренер В. Нікішын).

Аднак не усе факультэты прынялі ўдзеві ў першынстві. Сярод нечленіў было не-заслужане жончай каманды географіі, якай сам разоў завядаўала першыя месцы. У саставе яе выступаюць члены зборнай каманды уни-

версітата Л. Жавінская і Л. Хілько. Таксама не з'явіліся каманды філалагічнага і білагічнага факультэтаў, міжнароднага хімічнага.

Хімічнікі, поспехам з іншымі міжнароднымі міжнароднага хімічнага факультэта, якія занялі другое месца. За трэцім і чацвёртым будучымі змаганіямі адкладыліся на прыкладнай матэматыцы. Ці пер жа зберэзе зборнія каманды ўніверсітата ўступілі ў барацьбу за першынство з гісторычнага факультэта.

Першынство ўніверсітата адзначаюся слуцкімі падрыхтоўкамі да фіналу першынства вышэйшых нау-

* * *

Нядына ў спартынай за-ле юрдычнага факультэта праходзіла першынство ўніверсітата па вадблому. У барацьбе, 8 каманд, прыняўшых удзел, падзялілі месцы на-ступнымі чынам: гісторыкі (128 ачоў), матэматыкі (109 ачоў), хімікі (106), юрысти, фізікі, філалагі і гео-графы.

* * *

Два дні гасцілі ў нас за-універсітэце дзве зборнія каманды па вадблому. Вільнуская ўніверсітета, 13 сне-жня, заняла міжнароднага жончай зборнай піраміднай барацьбы, з літоўскімі студэнтамі і прайграў з лі-кам 3:2. А. ЯНЧЭУСКАЯ.

Чальных установаў рэспублікі.

* * *

Нядына ў спартынай за-ле юрдычнага факультэта

праходзіла першынство ўні-

версітата.

1 — НАВАГОДНЯЕ СВЯТА.

1 — 1959 — Перамога кубінскай

рэспублікі.

1 — 1919 — Утварэнне Беларускай

ССР.

3 — 100 гадоў з дня нараджэння

Джэка Лондана (1876—1916), амеры-

канскага пісменніка.

14 — 100 гадоў з дня нараджэння

В. З. (Ладо) Кешавадэ (1876—1903),

прафесійнага рэвалюцыянеры,

бальшавікі.

12 — 150 гадоў з дня нараджэння

М. Е. Салтыкова-Шчадрына (1826—

1889), рускага пісменніка.

50 гадоў назад, у студзені 1926 г.,

выйшаў першы нумар часопіса «Знанне—сила».

СТУДЗЕНЬСКІ КААЯНДАР

1 — НАВАГОДНЯЕ СВЯТА.

1 — 1959 — Перамога кубінскай

рэспублікі.

1 — 1919 — Утварэнне Беларускай

ССР.

3 — 100 гадоў з дня нараджэння

Джэка Лондана (1876—1916), амеры-

канскага пісменніка.

14 — 100 гадоў з дня нараджэння

В. З. (Ладо) Кешавадэ (1876—1903),

прафесійнага рэвалюцыянеры,

бальшавікі.

12 — 150 гадоў з дня нараджэння

М. Е. Салтыкова-Шчадрына (1826—

1889), рускага пісменніка.

50 гадоў назад, у студзені 1926 г.,

выйшаў першы нумар часопіса «Знанне—сила».

НАШЫ СУСТРЭЧЫ

Нядына ў студэнтаў факультэта журналистикі адбылася цікавая сустрэча з дэпутатамі.

Да будучых журналістau прышли прадэктар БДУ на навуковай работе, прадэктар Л. В. Валадзко, дэпутат Каstryчніцкага раённага савета, першы сакратар Каstryчніцкага раённага камітэта I. Дабрагодні, дэпутат Минскага гарадскога савета; студэнтка факультэта журналистикі В. Варабей, дэпутат Каstryчніцкага раённага савета.

Дэпутаты расказаілі студэнтамі і выкладчыкамі аб сваіх работах, адказалі на іх пытанні.

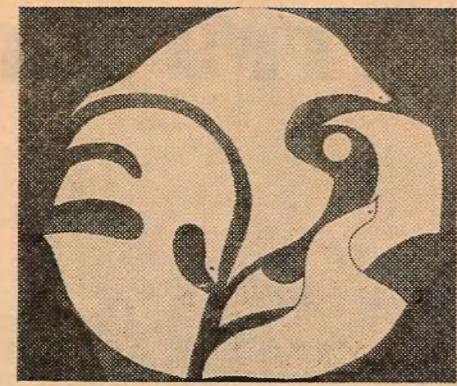
НА ЭДЫМКУ: выступае дэпутат Минскага гарадскога савета, першы сакратар Каstryчніцкага раённага камітэта I. Р. ДАБРАРОДНІ.

Фота А. БАСАВА.

В'етнамскі порт Хайфон...

Размову аб выхаванні падрастаючага пакаленія прадоўжыла Лідзія Васкоўчава. Яна пакажала будучым журналистам часці асвятыцца ў дру

V. ПАВЛОВ.
На тихую землю
падают
белые снега...
А сердце рифмует,
радуясь:
«Ра-ду-га!»

.
Нам суждены далекие пути
И городов чужих рекламы...
Но великой радостью в груди
Нас ждут в далеком позади
В нас светят верящие ламы.

A. КОЗАКОВА
Девчонка бежала
Босая по лужам.
И брызгали капли
Цветением радужным.
Рассыпались волосы
Волниами русыми,
В них солнце играло
Лучистыми бусами.
Смеялась она,
Ликовала, цветла,
Летела на крыльях счастья,
Напомнив ей раз
Что юность ушла
От нас в подвенечном платье.

Ю. КУЗУБ
Позия рук, огрубелых,
но ласковых,
Слилась с прозой земли,
Как с рекою река...
Помни, как в детстве,
Отмеченному сказками,
Я трогал цветы,
Считал облака.
Детство прошло,
Но печатными буквами
Врезалось в память —
— Я капля реки
Огромной и быстрой,
Прозрачной и чистой,
Родиной предки её нарекли.

I. РОДИОН
За туманом — как сказкой,
За туманом — фатой —
Лес застыл, словно в пляске
Озорной, золотой.
Ополсан морозом,—
Ты его разбуди
Не стихами, не прозой,
А дыханием зари.

Валерый ЗАДАЛЯ
ВЯТРАК
На пагорку кали вескі
Пазірае сумна у свет,
Як дэн далёкіх адгалоскі,
Вяtrak стары, нібута дзед.
З ім вітаўцца дзячата
Песней звонкай, новай,
Аб жыцці шашлыкам нашым
Песні той гавараць слова.
А вакол пшаницы марам
З небам гутараць пали.
Плынуць у зборжавым прасторы
Камбайды — нівы караблі.
Кали вёскі на пагорку
Узмахну крылом вяtrak.
Ён за полем сочыць зорка,
Як з марам той мак.
Не варнуць час ветраковы,
Шмат думак горкіх, як палын...
Стары вяtrak вітае новы
З электричным сэрцам млын.

Ліу дождж.
Як тыя стрэлы
У зямлю упіваліся маланкі.
І цешушыся пярун:
Нібы з гармат
Папіу ён з ранку.

Вось стары дуб
Ен падплыл,
Што рос стагоддзямы у полі.
Чырвонай кветкай
Дуб расціу
Па перуновай волі.
Кала поплыма-агню
Прысце пагрэцца
Вольны вечэр.
І так дыхнуу
На той агонь,
Што ён імгненна з дуба злецеу.

Алоши раз
Уздрыгнула зямля.
Паплылі удалеч навальніцы...
У дуба часам
Раны забальц
І ноch маланкавая сніца.

На новагоднім бале-маскарадзе: «Будзеен прыстаўць да Джульеты, перастану падказнаць на экзаменах».

Новагоднія мары студэнтаў.
Малюнкі А. Дубравіна.

86
16
2

МЯСЦОВАЯ ХРОНИКА

«Рэзінца паміх біографій і аутабіографій» — канферэнцыя пад такой называй прайшла на філфаку. У вінку доўгіх дыскусій было выявлена, што біографія паказвае чалавека такім, якім ён быў, а аутабіографія — такім, якім ён слейсе уяўляў.

Першакурснік напісал сачыненне «Як траба вучыцца». Адзін са студэнтаў развязаў у ім: «Чым больш чалавек вучыцца, тым

больш чалавек ведае, чым больш чалавек ведае, тым больш ён ведае. Чым менш ён ведае, тым менш забывае. Чым менш ён забывае, тым больш ведае».

Пытæцца, новашто добра вучыцца?

Машына, якая мыслиць, прыйдзе да вываду члены СНТ ФПМ, — зможа замяніць пе ўсіх спецыялісту, а толькі тых, хто мыслиць.

Разныя драулянія дзве, масцуны, як скіўцы мастадонта, лянива развязліся і прагалынули нас. Гістарычны музей... Нерухомы востраў у імклівой бяшумнай раіні часу. Але тут як сказаі...

Калматы неандарталец у будных лахманах. Думэнца, кам б ён з'явіўся раптам у кампеніі сучасных «валасацікаў», ніхто не злізуўся — настолькі падобным быў ён на астата.

Старажытны фаліяты — пажоукія, запыленыя, абупленыя. Яны зусім як тяя кінгі, што здаюць студэнты ўніверсітэцкую бібліятэку. Ашаломленым бібліятэкам застоецца толькі га-

дзець, чым служыла книга: падстакай пад патэльню, альбомам для мальванія штутбольным мячом.

Ганчарныя віярбы старажытных славін.. Гладзіш з іх — і міжвалі успамінаеца прадукцыя некаторых наших фабрик — такія ж крывабоцкія, шурпатыя жбонкі і глечычки.

Не, нездарма славутыя філософы спісаць горы паперы, даказаючы, што разнічэ носіць супярэчны

характар, што на кожным новым этапе паутарающа-хочы на яканса новай і больш высокай аснове—некаторыя істотныя рысы і моманты папярэдних стадый.

А. ДАНІЛАУ.

АДНОЙЧЫ...

Вядомы фізік Генрых Герц у маладосці захапляўся тэкарнімі работамі. Калі вучыўшы яго гэтаму рамяству майстар праз многа год заведаўся, што Герц стаў прафесарам, які зауважыў:

— Як шкада, з яго выйшаў бы першакласны токар!

Еукліда, вядомага грэчаскага матэматыка, аднойчы спытаў яго наставнік:

— Чаму б ты аддай перавагу — двум цэлым яблыкам ці чатыром роуным палаўнікам?

— Зразумела, наставнік, чатыром палаўнікам.

— А чаму? Гэта ж адно і тое ж.

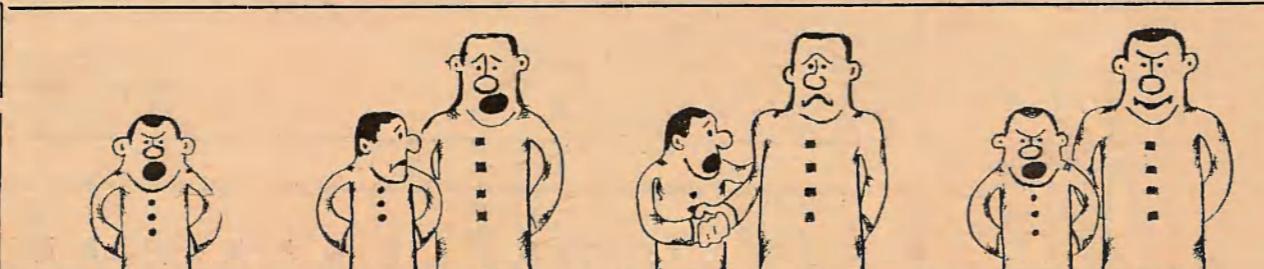
— Зусім не. Выбіраючы два цэлым яблыкі, я я да-ведаюся, чарвівія яны ці не?

Зайшоўшы да свайго сябра Пэpi, Г. Дэві неік сказаў иму:

— Вось письмо аднаго юнака, які наведваў мae лекцыі. Ен прыці даць яму занятак у інстытуце. Што мне з ім рабіць?

— Калі ён згодны, загадай мыць бутлі!

Юнак згадзіўся і даказаў, што ён варты многага.

— Вашая сукенка нешта

мне нагадвае.

Малюнкі А. Дубравіна.

